

ימי בראשית. שהם שש מדרגות של האות ו'. והם שרפים, אותיות ו' ו', שנאמר (ישעיהו ו) שש כנפים לאחד. מהשמאל. ואלו המוציאים מים - מהימין. וצמאים בשלהבת שלהם מצד הגבורה ושואבים מצד החסד. ועליהם נאמר, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות, מצד העמוד האמצעי, שנושבים על הלב, שהוא מדרגה עשירית ברוח הקדש, שהוא ביניהם. והוא אות ו', אות בצבא שלו, כלול ו' פרקים של שתי שוקים, שכתוב בהן (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש, וזה צדיק אות ברית.

ו' עליונה - תפארת. בין ששה פרקים של שתי זרועות. ומשום זה ו' ו', גוף וברית שנחשבים כאחד. והם (שמות כה) פרשי כנפים למעלה, כנגד ו' עליונה שעליהם. ומצדה נקראים נביאי אמת. סככים בכנפיהם על הברית, שהיא אות ו' שניה, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ומשום זה נצח והוד טוחנים מן לצדיקים, שהם מצד של צדיק יסוד עולם, שהוא ביניהם. ומשום זה נקראים טוחנות. ומצד של הושט נאמר, (במדבר יא) שטו העם ולקטו, אותם המלקטים פסקים של המשנה. וטחנו ברחים - מפאן, מי שמוציא דבורים של תורה, צריך לטחנם בשנים ולהוציא דבורים שלמים, ואלו הדבורים נקראים שלמים. ואחרים, אותם שהם שוטים, שאוכלים דבורים בהלעטה ולא טוחנים אותם בטוחנות שלהם ובשנים, מה פתוב בהם? (שם) הפשר עודנו בין שניהם [וגו'] ואף ה' חרה בעם. שהם משרש של מי שנאמר עליו (בראשית כה) הלעיטני נא. ונצח והוד נקראים כרובים.

ושמונה הם: חכמה, בינה, גדלה, גבורה, תפארת, מלכות, נצח, הוד. צדיק עטרה על ראשו, שהוא אין לו זוג. ומה העטרה שלו? כתר עליון. ובגללו פרשהו בעלי המשנה,

דאיהו זין המשומר בענביו מששת ימי בראשית. דאינון ו' דרגין דאת ו'. ואינון שרפים, ו' ו', (ישעיהו ו) שש כנפים לאחד. משמאלא. ואינון אפיקו מים מימינא. וצחין בשלהוביתא דלהון מסטרא דגבורה, ושואבין מסטרא דחסד.

ועליהו אתמר, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דנשבין על לבא, דאיהו דרגא עשירא ברוחא דקודשא, דאיהו ביניהו. ואיהו ו', אות בצבא דיליה, כליל ו' פרקין דתריין שוקין, דכתיב בהו (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש, ודא צדיק אות ברית.

ו' עלאה, תפארת. בין שית פרקין דתריין דרועין. ובגין דא, ו' ו', גוף וברית חשבינן חד. ואינון (שמות כה) פרשי כנפים למעלה, לקבל ו' עלאה עליהו. ומסטריה, אתקריאו נביאי האמת. סככים בכנפיהם על ברית, דאיהו ו' תניינא, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ובגין דא, נצח והוד, טוחנים מן לצדיקיא, דאינון מסטרא דצדיק יסוד עולם, דאיהו ביניהו. ובגין דא אתקריאו טוחנות.

ומסטרא דושט, (במדבר יא) שטו העם ולקטו, אינון לקוטות דפסקות דמתניתא. וטחנו ברחים, מהכא, מאן דאפיק מלין דאורייתא, צריך למטחן לון בשניים, ולאפקא מלין שלימין, ואינון מלין אתקריאו שלמים. ואוחרנין, דאינון שטיין, דאכלין מלין בהלעטה, ולא טוחנין לון בטוחנות דלהון ובשינהון, מה פתיב בהו, (במדבר יא) הפשר עודנו בין שניהם ואף יי חרה בעם, דאינון, מגזעא דמאן דאמר (בראשית כה) הלעיטני נא. ונצח והוד אתקריאו כרובים.

ותמנינא אינון: חכמה, בינה, גדלה, גבורה, תפארת, מלכות, נצח, הוד. צדיק, עטרה על רישיה. דאיהו לית ליה זוג. ומאי עטרה דיליה. כתר עליון. ובגיניה (דף רל"ו ע"ב) אוקמוה מארי מתניתין, העולם

העולם הבא אין בו לא אכילה ולא
שתייה, אלא צדיקים יושבים
ועטרותיהם בראשיהם. וזהו
שבארו, אמרה שבת לפני הקדוש
ברוך הוא, לכל הימים נתת בן זוג
ולי לא נתת בן זוג. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו)
שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד.
אות ע' גדולה, ואות ד' גם כן.
וסימן זה - עד. וזהו שכתוב
(שמואל א-יב) עד ה' בככם. נשארו
אותיות ש"מ. מ' פתוחה. מה
הטעם לא סתומה? משום שם'
סתומה היא מלך (עולם) עליון. מ'
פתוחה היא מלך (עולם) תחתון.
אותיות אחרות נשארו א' ח',
עליהן כתוב (משלי כה) כבוד אלהים
הסתר דבר.

מצאנו בספרו של רב המנונא
סבא, כל מי שמייחד יחוד זה בכל
יום, שמחה מזמנת לו מלמעלה
מסוד אותיות אלו - ש"מ מצד זה,
א"ח מצד זה. ומצד האותיות -
למפרע (שדי) מתחיל, ובישר (חיים)
מסיים. וסימנם: אש"מ"ח, שנאמר
(תהלים קד) אנכי אשמח בה'. ממש.
זה יחוד הקדוש. ויפה הוא. וכך
הוא בספרו של חנוך, שאמר כמו
זה, שמי שמייחד יחוד זה בכל יום,
שמחה מזמנת לו מלמעלה.

עוד יש בו אותיות ש"מ, שנכלל
מן ע' גדולה. אלו שבעים שמות
בסוד האבות הקדושים, וזהו שמע
- שם ע'. ישראל, ה', אלהינו, ה'
- אלו ארבעה בתי התפלין
שמאחד אותם א"ח. אותו שאמר
(שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי.
אות ד' - זה קשר של תפלין, שהיא
אחונה בהם. סוד לחכמים נאמר,
שלא לגלות. שתק רבי שמעון.
בכה וחיך. אמר, אמר, שהרי ודאי
עת רצון נמצא, ואין פדור זה עד
שיבוא מלך המשיח, שיהיה להם
רשות לגלות.

הבא אין בו לא אכילה ולא שתייה אלא צדיקים יושבים
ועטרותיהם בראשיהם. והיינו דאוקמוה, אמרה שבת
קמי קדשא בריך הוא, לכלהו יומי נתת בן זוג ולי לא
נתת בן זוג. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו) שמע ישראל
י' אלהינו י' אחד. ע' רבבא, ד' אוף
הכי. וסימנא דא עד. היינו דכתיב, (שמואל א יב)
עד י' בככם. אשתארו און און ש"מ, מ'
פתוחה. מאי טעמא לא סתימא, בגין דם'
סתימא, מלפא (ס"א עלמא) עלאה. מ' פתיחא,
מלפא (ס"א עלמא) תתאה. און און און,
אשתארו א"ח, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר
דבר פתיב.

אשבהנא בספרא דרב המנונא סבא, כל מאן
דמייחד יחודא דא בכל יומא,
חדוה זמינא ליה מלעילא, מרזא דאון
אלין, ש"מ מהאי סטרא. א"ח, מהאי סטרא.
ומצד און, למפרע (שדי) שרי, ובמישר (חיים)
סיים. וסימן אשמח. דכתיב, (תהלים קד) אנכי
אשמח בני. ממש. דא יחודא קדישא. ושפיר
איהו. והכי הוא בספרא דחנוך, דאמר פי
האי גוונא, דמאן דמייחד יחודא דא בכל
יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא.

הו אית ביה ש"מ, דאתפליל מן ע' רבבא.
אלין שבעין שמהן ברזא דאבהן קדישין,
ודא הוא שמע: שם ע'. ישראל, י', אלהינו,
י', אלין ארבע בתי תפלין, דאחיד לון א"ח.
ההוא דאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי.
ד': דא קשר של תפלין, דהיא אחידת בהו.
רזא לחכימין אתמסר, דלא לגלאה. שתיק
רבי שמעון. בכה וחיך, אמר, אימא, דהא
ודאי רענא אשתכח, ולית פדרא דא עד דיייתי
מלפא משיחא, דיהא רשו לון לגלאה.